

HONDBÓLTUR

Ítróttur

Mynd: Sigmar Mørkøre

– Eg hevði ikki verið við í meira enn trýggjar dagar, tá ið eg bráðliga fekk pínu aftur í sama knæið. Hesaferð var tað aftur meniskurin, og tað kravdi enn eina skurðvigerð. Hesaferð mátti eg sita uttanfyri í fimm mánaðir, greiðir Marianna frá.

Skaðarnir forfylgdu henni. Tá ið hon kom fyri seg aftur, fekk hon enn eitt afturslag. Hesaferð beklaið hon ógvusliga og sleit tvey liðbond í fótinum. Næstan allur undirparturin av beininum var illa hovin og lillaður á liti – hesaferð mátti hon hvíla í meira enn tveir mánaðir.

Nógva mótgongdin hevði nú hópað seg upp hjá Marionnu, sum hevði ilt við

at rúma tað. Eina dagin valdi hon at fara til venjaran at tosa beint frá hjartanum.

– Eg veit, at eg havi skyldu til at mæta til venjingar og dystir, men eg meldi meg her við út úr hondbóltinum í ein mánað. Eg havi fingið nokk við at sita og hyggja at. Eg eri blivin hondbólts-deprimerað, og velji nú sjálv nær eg komi í høllina, segði Marianna við venjaran hjá sær, sum tíbetur skilti støðuna væl og ikki brigdaði fyri avgerð hennara.

Skanderborg

Tíðin gekk, og Marianna gjørdist eina tíð aftaná aftur nóg birg at spæla hondbólt.

– Eg hevði eitt sera gott ár, bæði við nýggjum vinum,

floksfelagum, samkomu og øðrum, sigur Marianna, sum tók 1.g í Kolding og eisini hevði ætlanir um at halda fram í Kolding.

– Á sumri 2014 fór eg so aftur til Svøríkis at kappast, hesaferð við landsliðnum í European Open. Mær varð fortalt, at tveir venjarar hjá Skanderborg mintust væl Neistan frá Partille Cup. Tann eini var venjari hjá tí liðnum, sum vit vunnu ímóti í finaluni. Hann mintist mítt navn, greiðir Marianna frá og heldur fram:

– Tá eg var í Svøríki, setti eini venjarin seg so í samband við meg umvegis facebook. Teir komu at hyggja at tí eina dystinum, og vit avtalaðu at hittast á

eini café til eitt prát. Teir vildu gjarna hava, at eg kom til Skanderborg at spæla við U18, sigur Marianna, sum nú fekk eina trupla avgerð at taka.

– Eg var sjálvandi nógv í iva. Eg hevði sagt »vit siggjast« við øll í Kolding, og eg treivst sera væl har, sigur Marianna.

Hon valdi tó at hoppa út í tað.

– Eg havi ongantíð verið bangin fyri at royna nakað nýtt, og hóast eg ongantíð hevði verið í Skanderborg og ikki kendi eitt menniskja har, so valdi eg at fara, sigur Marianna.

Akademiið í Skanderborg kallast SHEA, Skanderborg Håndbold Elite Akademi.

Hetta var ein stór umbroyting hjá unga føroyinginum, sum nú skuldi finna seg tilrættis á væl hægri støði, har skráin segði fyra hondbóltsvenjingar um vikuna, trýggjar styrkisvenjingar og ein rennivenjing. U18-liðið hjá Skanderborg var um hetta millum bestu liðini í Danmark.

Troytt

Hóast Marianna loksins megnaði at halda seg skaðafria og nú var sloppin ígjøgnum nálaureygað til elituna í donskum hondbólti, so skuldi hetta vísa seg at vera byrjanin til endan.

– Eg fekk ikki so nógva spælitíð, sum eg ynskti, og til síðst mátti eg viðganga, at eg bleiv troytt av hondbóltinum. Fyri at vera á einum seriøsum akademii í Danmark, so er alneyðugt at vilja hondbóltin meira enn nakað annað, sigur Marianna.

– Men eg treivst tó sera væl sosialt við øllum teimum nýggju floksfeløgnum og vinunum, sum eg fekk, leggur hon afturat.

Lagnan við teimum mongu skaðunum hevði fingið klørnar í hana.

– Mínir skaðar, ið skaptu eina aðra frítíð ígjøgnum mína tíð, gjørdur, at eg sá nakað annað enn bara hondbólt. Hóast eg ikki hevði tíð til tað í Skanderborg, so fór eg allikavæl at spæla fótibólt og beachvolley við vinfólki eftir skúlatíð. At enda hevði eg hug til alt annað enn hondbólt, sigur Marianna, sum eisini í síðsta enda valdi at fylgja hjartanum.

– Eftir tvey fantastisk ár í Danmark, valdi eg at flyta heim aftur til Føroya. Til mínar deiligu vinkonur, áðrenn allar fara hvør til sítt at lesa o.s.fr, sigur Marianna.

Valdi VíF

Tað var á sumri 2015, at Marianna Holm Jacobsen flutti aftur til Føroya. Tað mundi vera upplagt, at hon nú fór at spæla við barn-dómsfelagnum, Neistanum.

– Hetta summaríð fór eg avstað við landsliðnum, og tá setti venjarin hjá VíF, Geir Wardum, seg í samband við meg. Hetta var miðsleiðis í juni. Fyrst takkaði eg nei, av tí eg hevði valt Neistan, men sum tíðin leið vísti VíF stóran áhuga í mær, og eg tók avgerð um at fara til VíF. Liðið var nýtt og spennandi, og afturat tí fekk eg eitt gott tilboð, sigur Marianna og leggur afturat, at hon ongan tíð hevur angrað hetta valið. Men Neistin er jú barn-dómsfelagið?

– Ja, tað var eisini ætlanin at fara har. Longu í februar spurdi onkur í Neistanum,

um eg ikki kom aftur til barn-dómsfelagið, og tá svaraði eg ja beinanvegin. Tá eg kom heim úr Danmark vandi eg eisini megninpartin av tíðini við Neistanum, haðani eg kanska skifti øgiliga bráðliga, viðgongur Marianna.

Hon hevur altíð verið eyðsæð í føroyskum hondbólti og eyðkend í bláa búnanum, so tað mundi vera heldur lægt at síggja hana spæla ímóti barndómsfelagnum á fyrsta sinni.

– Eg eri altíð nervøs til dystir, men eg var serliga nervøs tá ið eg skuldi spæla ímóti Neistanum fyrstuferð. Eg var samstundis rættiliga spent og eyka uppsett upp á at vinna á teimum. Hóast hetta, so vóru tað tíverri marginalarnir, sum gjørdur at tær fóru avstað við tveimum sigrum, heldur Marianna, sum ikki himprast at senda ein stikkpilla til barndómsfelagið.

– Vit hittust eisini í steypafinaluni, og tá var tað bert hepni, at tær vunnu. Tær vunnu við einum máli hóast vit vóru frammanfyri allan dystin, sigur hon.

Marianna og tær í VíF rukku ikki FM-finalunum í ár.

– Orsøkin til at vit ikki komu í FM-finaluna, er tí at vit í seinastuni hava verið sera undirmannaðar. Fleiri eru vorðnar við barn og aðrar hava fingið skaðar. Høvdu vit komið í finaluna, høvdu vit havt ringt við at stilla upp við einum liði við nógvum spælarum. Serliga hava vit heilt fáar bakspælarar og skjúttar eftir, vísir Marianna á.

Framtíðin

Marianna er farin undir endaspurtin í 3.g í Høydølum, og eftir tað ætlar hon sær at halda eitt ár frí frá skúla. Ætlan hennara er at halda fram í VíF, men helst verður næsta árið tað seinasta vit fara at síggja til Marionnu í føroyskum hondbólti á hesum sinni.

– Hondbóltur er ikki tað einasta, sum eg ætli mær at byggja lívið á. Ætlanin er at lesa til lögreglukvinnu, og av tí sama verið eg nokk noydd til at flyta niður. Ætlanin er at spæla við onkrum vanligum liði niðri. Spurningurin er so, hvørjum felag eg so fari at spæla við tá ið eg komi heimaftur, sigur Marianna lokkandi.

– Hetta er tó eisini tengt at um kroppurin loyvir mær at halda áfram. Her hugsar eg serliga um knøini, sigur Marianna Holm Jacobsen at enda.